

ΑΡΧΑΙΑ ΘΡΗΣΚΕΙΑ: ΑΣΠΟΝΔΟΣ ΕΧΘΡΟΣ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ ΚΑΙ
ΑΝΕΛΗΤΟΣ ΔΙΩΚΤΗΣ ΤΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΩΝ!

ΛΑΜΠΡΟΥ Κ. ΣΚΟΝΤΖΟΥ Θεολόγου - Καθηγητού

Η αρχαιοελληνική θρησκεία υπήρξε σαφώς εχθρός της επιστήμης και της προόδου, διότι δίδασκε ακριβώς τα αντίθετα απ' ό τι δίδασκε η επιστήμη. Και το χειρότερο, δεν έμενε στην θεωρητική αντιπαράθεση, αλλά έπαιρνε ενεργή εχθρική στάση απέναντι στις επιστημονικές γνώσεις, στην επιστημονική έρευνα και στους ίδιους τους επιστήμονες, με συγκεκριμένες πρακτικές και διώξεις. Το εξωφρενικό είναι ό τι οι σύγχρονοι «αρχαιολάτρες», παραμερίζοντας ό λα τα στοιχεία, τα οποία ορίζουν την αρχαία θρησκεία ως εχθρό της επιστήμης και της προόδου, διαδίδουν πως η ίδια η επιστήμη είναι προϊόν της αρχαίας θρησκείας! Τέλεια διαστροφή της πραγματικότητας!

Η αρχαία θρησκεία ήταν απόλυτα πανθειστική. Ο υλικός κόσμος θεωρούνταν έμψυχος και ένθεος. Δίδασκε ό τι ο ήλιος, η σελήνη και τα αστέρια ήταν θεοί! Ο ηλιακός δίσκος λατρευόταν ως πραγματικός θεός (Υπερίων, Φοίβος), το ίδιο και η σελήνη (Εκάτη, Άρτεμις) καθώς και οι άλλοι πλανήτες! Στα βυζαντινά χρόνια ο παρανοϊκός Ιουλιανός (361-363) κάθε πρωί προσευχόταν και θυσίαζε στον ήλιο. Έγραψε μάλιστα και έργο με τίτλο: «Εις Βασιλέα Ήλιον», παρ' όλο ό τι η επιστήμη της εποχής του είχε αποφανθεί σαφέστατα ό τι ο ήλιος είναι άψυχη ύλη! Τα μετεωρολογικά και τα άλλα φυσικά φαινόμενα πιστευόταν ως θεϊκές ενέργειες. Οι άνεμοι πιστευόταν ό τι προερχόταν από το ασκί του Αιόλου και πάντα σύμφωνα με τη θέληση του ψευτοθεού. Τα ηφαίστεια προκαλούσαν οι θαμμένοι Τιτάνες και τα υπόγεια εργαστήρια του Ηφαίστου, τα κύματα της θάλασσας και τους σεισμούς προκαλούσε η τρίαινα του Ποσειδώνα (Ομ.Ιλιάς,Υ'57), τους κεραυνούς τους εκτόξευε ο Δίας, κλπ.. Τα ονόμαζαν διοσημίες, δηλαδή «σημάδια του Δία». Κάναμε εκτενή λόγο για τις απίστευτες δεισιδαίμονες φοβίες των αρχαίων μπροστά στα φυσικά φαινόμενα, καθ' ό τι σε αυτά «έβλεπαν» τη μήνη των ψευτοθεών!

Η ανάπτυξη του πνεύματος και της θετικής και επιστημονικής σκέψεως άρχισε να κλονίζει και σταδιακά να περιορίζει την επιρροή της σκοταδιστικής θρησκείας, με τα αντιεπιστημονικά και παράλογα δόγματά της. Μια μερίδα σοφών ανθρώπων με οδηγό τον ορθό λόγο

και την παρατήρηση διαπίστωσαν πως στη φύση κυριαρχεί ο νόμος του αιτιατού. Τα πάντα μέσα σε αυτή λειτουργούν βάσει αιώνιων φυσικών νόμων και ό,τι αντιλαμβανόμαστε με τις αισθήσεις μας είναι αποτελέσματα φυσικών αιτιών. Η μεταφυσική ερμηνεία της φύσεως που έκανε η αρχαία θρησκεία καταδείχτηκε αναμφίβολα παράλογη.

Η πνευματική επανάσταση άρχισε στην Ιωνία, εξαιτίας του ευνοϊκού πολιτικού και κοινωνικού κλίματος που επικρατούσε εκεί τον 6^ο π.Χ. αιώνα και εντεύθεν. Μακριά από τα θρησκευτικά σκοταδιστικά κέντρα της μητροπολιτικής Ελλάδος και τον φανατισμό των όχλων, μπόρεσαν οι Ίωνες σοφοί να απαγκιστρωθούν από τους ασφυκτικούς βρόγχους του θρησκευτικού κατεστημένου και να σκεφτούν ελεύθερα, με οδηγό τον ορθό λόγο και την έρευνα. «Το ανήσυχον και ερευνητικόν Ελληνικόν πνεύμα, έγραψε ο ερευνητής Γρ. Ανδρουτσόπουλος, επειδή δεν ικανοποιείτο εκ των ανθρωπομόρφων θεών της λαϊκής θρησκείας, ως διέπλασεν αυτούς η φαντασία των ποιητών Ομήρου και Ησιόδου, ήσκησαν ενωρίτατα αμέσως η εμμέσως σφοδράν πολεμικήν κατά του ανθρωπομορφισμού και της ειδωλολατρίας» (σελ.9)

Οι μεγάλοι εκείνοι άνδρες, οι οποίοι έβαλαν «θεμέλια της νεωτέρας επιστήμης» (H.G.Wells,όπου ανωτ.σελ.250), «έχτιζαν σε έδαφος λιγότερο παιδιάστικο από εκείνο που μπορούσε να προσφέρει η ανθρωπομορφική θεωρία του Ομήρου. Είχαν υψωθεί πάνω από την λαϊκή δεισιδαιμονία και είχαν δώσει βάρος στον τρόπο που εξελισσόταν ο κόσμος και στη διάφορη μοίρα των ανθρώπων» (M.Nilsson,Ιστορία της αρχαίας Ελληνικής θρησκείας, μετ. Αικ. Παπαθωμοπούλου, σελ.238) «Στην Ιωνία ο ανθρωπομορφισμός του Ομήρου είχε σπάσει την πίστη στο υπερφυσικό και είχε στρώσει το δρόμο για μια εξήγηση της φύσης που βασιζόταν σε φυσικά αίτια» (αυτόθι,σελ.278).

Αυτή η λαμπρή ανατολή της επιστήμης δεν έγινε χωρίς την σφοδρή αντίδραση της θρησκείας. Όταν οι επιστήμονες αποφάνθηκαν ότι τα ουράνια σώματα είναι υλικές μάζες και τα μετεωρολογικά φαινόμενα φυσικές διεργασίες, οι φανατικοί ειδωλόλατρες αντέδρασαν δυναμικά και τους κατήγγειλαν ως

ασεβείς και άθεους! Οι μεγάλοι Ίωνες φιλόσοφοι δεινοπάθησαν από το ιερατείο και τον δεισιδαίμονα ειδωλολατρικό όχλο, όταν προσπάθησαν να απομυθοποιήσουν την φύση και να εξηγήσουν ότι ο υλικός κόσμος διέπεται από φυσικούς νόμους (Σ.Αγουρίδης, Ιστορία των χρόνων της Κ.Δ.σελ.52). Έτσι δεν ήταν μόνο σκοταδιστική και αντιεπιστημονική η αρχαιοελληνική θρησκεία, αλλά και απόλυτα αντιδραστική! «Οι εξηγήσεις των φυσικών φιλοσόφων παρουσιάσθηκαν σαν αντίπαλες των θρησκευτικών ιδεών και η διαμάχη έγινε πραγματική» (M.Nilsson,όπου ανωτ.σελ.279). Ο μεγάλος Αναξαγόρας (490-427) καταδικάστηκε, όπως θα δούμε, σε θάνατο από το φανατικό και σκοταδιστικό ειδωλολατρικό ιερατείο των Αθηνών, διότι δίδασκε πως τα ουράνια σώματα είναι υλικές μάζες και όχι θεοί (Διογ.Λαέρτ.ΙΙ,7)!

Οι πολιτικές, πολιτιστικές και οικονομικές συνθήκες που ακολούθησαν μετέφεραν το μεγάλο πνευματικό κίνημα των Ιώνων φιλοσόφων στην Αθήνα του 5^{ου} αιώνα. Οι σωματικοί και οι σοφιστές θα συνεχίσουν τη μεγάλη παράδοση του ιωνικού διαφωτισμού. Θα αμφισβητήσουν σοβαρά την αυθεντία της σκοταδιστικής θρησκείας και η σύγκρουση θα γίνει αναπόφευκτη. Τα μεγάλα δημιουργικά πνεύματα της εποχής απελευθερωμένα από τον σκοταδισμό, την δεισιδαιμονία και την στατική και άκριτη πίστη της θρησκείας των μαζών, άνοιξαν το δρόμο της προόδου και της ορθής σκέψεως. Αυτό όμως δεν έγινε χωρίς αντίδραση. Το ιερατείο, οι μάντις, οι μάγοι και οι άλλοι παράγοντες της θρησκείας, η οποία έπαιζε σπουδαίο ρόλο στη ζωή των πόλεων, έγειραν πραγματικό διωγμό εναντίον όσων δεν έσκυβαν το κεφάλι δουλικά στις παράλογες και σκοταδιστικές τους πίστεις και δεισιδαίμονες πράξεις. Έτσι η αρχαιοελληνική θρησκεία όχι μόνο δεν δημιούργησε πολιτισμό και επιστήμη, όπως διαδίδουν οι ανιστόρητοι «αρχαιολάτρες», αλλά καταδίωξε άγρια τους πραγματικούς δημιουργούς του πολιτισμού και της επιστήμης!

Πρώτη καταγραμμένη δίωξη υπήρξε η φρικτή δολοφονία του μεγαλύτερου μυθοποιού όλων των εποχών Αίσωπου (7^{ος} π. Χ. αιώνας) από το σκοτεινό ιερατείο των Δελφών. Ο άτυχος άνδρας, επειδή ήλεγξε τις απάτες του ψευτομαντείου και τους ανόητους χρησμούς, οι απατεώνες ιερείς του έστησαν δόλια πλεκτάνη, του έβαλαν κρυφά στις αποσκευές του το «ιερό χρυσό κύπελλο» του ψευτοθεού. Στη

συνέχεια τον συνέλαβαν, του απάγγειλαν την κατηγορία της ιεροσυλίας και της κλοπής και τον καταδίκασαν στην ποινή του θανάτου, τον γκρέμισαν από τους βράχους των Φαιδριάδων λίθων. Ο μεγάλος Αίσωπος είναι ένας από τους πάμπολλους μάρτυρες του ανθρωπίνου πνεύματος, σκοτωμένος από την σκοταδιστική αρχαιοελληνική θρησκεία! Και δεν είναι ο μόνος!

Αυτή αγνόησε επιδεικτικά τον Ξενοφάνη (570-480), διότι αποφάνθηκε ότι ο Θεός είναι ένας και ότι η αντίληψη περί των ολυμπίων ψευδοθεών είναι απαράδεκτη, όπως τη διατύπωσαν ο Όμηρος και ο Ησίοδος (Ξεν.απ.11). Όταν άρχισε να γίνεται επικίνδυνος εξορίστηκε! Τον μεγάλο αυτό άνδρα το ίδιο υποτιμούν και οι σύγχρονοι «αρχαιολάτρες» διότι παραμένει ο μεγάλος κόλαφος της πλάνης τους. Παρακολουθήσαμε σε πρόσφατη τηλεοπτική εκπομπή μια απαράδεκτη στρέβλωση των σαφέστατα μονοθεϊστικών αντιλήψεων του μεγάλου φιλοσόφου από εκούσιους στρεβλωτές της ιστορίας «αρχαιολάτρες»!

Αυτή παραγκώνισε τον Εμπεδοκλή (483-424) ο οποίος όρισε την πνευματική και υπερκοσμική φύση του ενός Θεού (Νου). Απέρριψε εντελώς τις παχυλές περί θεών αντιλήψεις της εποχής του και προσηλώθηκε στην πνευματική θεώρηση του Θεού. Ο μεγάλος αυτός άνδρας επέδρασε τα μέγιστα με τις μονοθεϊστικές του απόψεις στους σοφιστές και ιδιαίτερα στο Σωκράτη.

Εξόρισε τον Πυθαγόρα (570-490) από την πατρίδα του τη Σάμο. Όπως είναι γνωστό ο σπουδαίος σοφός ήταν για το ιερατείο του δωδεκαθέου αιρετικός, διότι είχε ασπασθεί τον ορφισμό. Το 532 κατέφυγε στον Κρότωνα της Ιταλίας, όπου ίδρυσε την περίφημη φιλοσοφική σχολή του. Αλλά και εκεί δε βρήκε ησυχία. Το φανατικό ιερατείο και ο μισαλλόδοξος όχλος έκαναν συχνά επιθέσεις στη σχολή. Στα τέλη της ζωής του αποκαμωμένος από τις επιθέσεις κατέφυγε στο Μεταπόντιο, όπου και πέθανε πικραμένος.

Περιφρόνησε επιδεικτικά τον Θαλή τον Μιλήσιο (640-546), όπως και όλους τους άλλους Ίωνες φιλοσόφους, διότι απομυθοποίησαν τη φύση και τα φυσικά φαινόμενα και εξέφρασαν διαφορετική γνώμη για το θείον. Τους χαρακτήρισαν συλλήβδην ασεβείς και αθέους, επειδή δεν θέλησαν να υποταχθούν στις δικές τους θρησκευτικές αφέλεις και γελοιότητες. Ο Θαλής, ίσως το πιο δυνατό μυαλό του ανθρωπίνου πνεύματος, όρισε το θείον ως «Νουν του κόσμου Θεόν»

(Πλουτ. Περί Αρεσκόντων Φιλοσόφους Α'6,ΘΗΕ,τομ.6,100). Χαρακτήριζε τον ένα Θεό ως «πρεσβύτατον των όντων, αγέννητον γαρ... μήτε αρχήν έχον μήτε τελευτήν» (Διογ. Λαέρτ. Θαλής 9), στηλιτεύοντας την ανόητη πίστη της αρχαίας θρησκείας περί γεννήσεως και θανάτου των «θεών». Σε αντίθεση με την πίστη της αρχαίας θρησκείας και των συγχρόνων μας παγανιστών περί αυθυπαρξίας του κόσμου, δίδασκε πως «κάλλιστον κόσμος, ποίημα Θεού» (αυτόθι). Τέλος σύμφωνα με τον Πλούταρχο «Ο Θαλής γεώδη (εθεώρει)... τα άστρα» (Πλουτ. Περί αρεσκ. Φιλοσοφ. Β'13) και όχι «θεούς», όπως δίδασκε η θρησκεία και οι ιερείς.

Το σκοταδιστικό θρησκευτικό κατεστημένο καταδίωξε άγρια τον Αναξαγόρα (490-427), όπως αναφέραμε, και παρ' ολίγο να τον σκοτώσει, με νόμο που εισηγήθηκε στην αθηναϊκή βουλή ο ψευτομάντης Διοπίθης (Πλουτ.Περικλ.17), διότι δίδασκε ότι τα ουράνια σώματα είναι γη και διότι καταδίκασε τις ανόητες και μοιρολατρικές οιωνοσκοπήσεις, μαντείες και μαγγανείες της θρησκείας (Διογ. Λαέρτ. ΙΙ,7). Ουσιαστικά διώχτηκε διότι υπήρξε σαφέστατα ο «εισηγητής πνευματοκρατικής νοολογικής θεωρήσεως» του θείου (ΘΗΕ,2,533). Ο Αναξαγόρας «άφηνε καθαρά να διαφαίνεται ότι δεν υπήρχαν θεοί (Δίας, Ήρα, Πλούτων, κλπ), αλλά ένα και μόνον πνεύμα, που εμψύχωνε τον κόσμο: ο Νους» (H.G.Wells,όπου ανωτ.σελ.255)! Γλίτωσε το θάνατο χάρις στις μεγάλες παρεμβάσεις του Περικλή και άλλων φωτισμένων ανδρών των Αθηνών!

Το 430 π.Χ. ξέσπασε μεγάλος διωγμός των αντιφρονούντων της θρησκείας. Κύριος στόχος υπήρξαν οι πυθαγόρειοι της Μεγάλης Ελλάδος. Ο μεγάλος δάσκαλος Φιλόλαος διώχτηκε άγρια, μαζί με άλλους επιφανείς φιλοσόφους. Οι δάσκαλοι και σοφοί πυθαγόρειοι κρύφτηκαν στην οικία του Μίλωνος. Οι φανατικοί διώκτες, κρυμμένοι πίσω από τη στολή των δημοκρατικών, τους ανακάλυψαν και τους έβαλαν φωτιά. Απανθρακώθηκαν άγρια και μαρτυρικά όλοι τους εκτός τον Άρχιππο και τον Λύσι, οι οποίοι κατόρθωσαν να σωθούν και να καταφύγουν στη Θήβα! Αυτή είναι μια από τις μεγαλύτερες κακουργίες της αρχαίας θρησκείας, η οποία έχει «πνιγεί» κυριολεκτικά από την διδασκόμενη ιστορία!

Ο πυθαγόρειος φιλόσοφος Ίππασος (460-490) διώχτηκε και θανατώθηκε άγρια από τους ομοπίστους του, με την κατηγορία ότι κοινοποίησε την «ιερή» πυθαγόρεια διδασκαλία!

Ο μέγας ιδρυτής της Ελεατικής Σχολής Ζήνων (470-400) διώχθηκε άγρια από τον θρησκομανή τύραννο Διοδήμονα, για τις «αιρετικές» του δοξασίες. Αφού υπέστη αφόρητες διώξεις, στο τέλος καταδικάστηκε και υπέστη μαρτυρικό θάνατο!

Ο μέγας τραγικός ποιητής Αισχύλος (525-456) κατηγορήθηκε το 468 πως αποκάλυψε και βεβήλωσε τα Ελευσίνια μυστήρια. Ταλαιπωρήθηκε αφάνταστα και αποδήμησε στη Σικελία για να αποφύγει το θάνατο από το μένος των φανατικών ειδωλολατρών κατηγορών του (ΜΕΕ, τομ.Β',σελ.875)! Η πραγματική αιτία της διώξής του ήταν διότι στάθηκε κριτικός, μέσα από τα αθάνατα έργα του, στις απαράδεκτες θρησκευτικές πίστεις στους «θεούς» και απέναντι στην «θεική» αυθαιρεσία!

Ο μεγάλος Σωκράτης (469-499) καταδικάστηκε σε θάνατο και ήπιε το κώνειο, διότι αρνήθηκε την ηλίθια αυτή θρησκεία και δίδασκε στους νέους «καινά δαιμόνια», δηλαδή νέα θρησκεία, σαφώς μονοθεϊστική, απαύγασμα υψηλής σκέψεως. Ο μεγάλος φιλόσοφος με την περί της αναζητήσεως της αλήθειας δεν άφηνε περιθώρια για παραδεδομένες πίστεις και ιδιαίτερα τις παράλογες θρησκευτικές. Εκκινούσε από την αρχή «εν οίδα, ότι ουδέν οίδα», θέτοντας σε πλήρη αμφισβήτηση κάθε τι που δήθεν ήταν αλήθεια. Ο θεός «Παν» στον οποίο απέδιδε λατρεία, δεν είχε καμιά σχέση με το γνωστό τερατόμορφο και σεξομανή «θεό» της αρχαίας θρησκείας, αλλά αντιπροσώπευε το μοναδικό ένα αληθινό πνευματικό Θεό του Παντός! Το σκοταδιστικό ιερατείο διείδε την επανάσταση του πνεύματος, που εγκαινίασε ο περιπλανώμενος σοφός, την υπόσκαψη των θεμελίων του σαθρού θρησκευτικού τους οικοδομήματος και τον κίνδυνο των προνομίων τους και γι' αυτό τον θανάτωσαν! Μόνο και μόνο επειδή η αρχαία θρησκεία καταδίκασε το μεγαλύτερο σοφό όλων των εποχών, ουδείς θα έπρεπε να τρέφει την παραμικρή συμπάθεια προς αυτήν!

Ο μέγας σοφιστής Πρωταγόρας (480-411), ένα από τα πιο δυνατά μυαλά του ανθρωπίνου πνεύματος, καταδιώχτηκε άγρια, διότι τόλμησε να ορίσει την υπερβατική φύση του Θεού. Τόλμησε να διακηρύξει το αυτονόητο, ότι το θείον δεν μπορεί να γίνει

αντικείμενο αισθητής παρατήρησης από τον πεπερασμένο άνθρωπο. Αυτό που μπορούμε να κατανοήσουμε για το θείον, δεν είναι η ουσία του, αλλά η δική μας υποκειμενική αντίληψη, προϊόν ψευδαισθήσεων, για εκείνο. Ο μεγάλος άνδρας ξευτελίστηκε δημόσια και κάηκαν τα βιβλία του στην αγορά, εν μέσω αποδοκιμασιών, ύβρεων και κατάρων από το φανατικό ιερατείο και το μισαλλόδοξο όχλο (Φιλόστρατου, Βίοι Σοφιστών Ι', 10,3). Ο ίδιος κατόρθωσε να φύγει κρυφά, για να γλιτώσει το θάνατο. Καθ' οδόν προς τη Σικελία, το πλοίο ναυάγησε και ο μεγάλος φιλόσοφος πνίγηκε, προς αφάνταστη ανακούφιση και τέρψη των ιερέων της Αθήνας!

Ο Αλκιβιάδης (5^{ος} αιώνας), ένα από τα πιο δυνατά μυαλά και ένας από τους πιο ελευθερόφρονες ανθρώπους της ιστορίας, διώχτηκε και ταλαιπωρήθηκε αφάνταστα. Του αποδόθηκε η κατηγορία ότι πρωτοστάτησε στον αποκεφαλισμό κάποιων από τις πολυάριθμες «Ερμές Κεφαλές», τους «αργούς λίθους», που αναφέρει ο Πausanias (VII 12,4), και «λιπαρούς λίθους» που χαρακτήριζε ο Θεόφραστος. Τα φετιχιστικά αυτά σύμβολα αποτελούσαν εστίες καλλιέργειας μαύρης δεισιδαιμονίας. Στην πραγματικότητα διώχτηκε επειδή καταφερόταν κατά της δεισιδαιμονίας της θρησκείας και καλούσε τους πολίτες σε αποκήρυξη της. Ο θρησκομανής Πυθόνικος κατάγγειλε τον μεγάλο άνδρα ως ιερόσυλο, ότι διακωμώδησε τα Ελευσίνια Μυστήρια (Ανδρ.Περί Μυστηρίων 11. Πλουτ.Αλκιβ.19).

Ο Λεωγόρας ο Αθηναίος, πατέρας του ονομαστού ρήτορα Ανδοκίδη (5^{ος} αιώνας) παραπέμφθηκε σε δίκη με την κατηγορία της συμμετοχής του στον αποκεφαλισμό των «Ερμών Κεφαλών» και της διακωμώδησης των Μυστηρίων. Με μανία όμως καταδιώχτηκε και ο ίδιος ο Ανδοκίδης. Το 415 κατηγορήθηκε και παραπέμφθηκε σε δίκη για την ίδια αιτία. Ίσως δημεύτηκε η τεράστια περιουσία του και στον ίδιο με ψήφισμα του θρησκόληπτου Ισοτιμίδη απαγορεύτηκε να συμμετέχει σε οποιαδήποτε

θρησκευτική πράξη (αφορισμός). Το 400 κατηγορήθηκε ύστερα από συκοφαντία άλλου θρησκόληπτου του Κηφίσιου ότι παρέβη το ψήφισμα και παραπέμφθηκε εκ νέου σε δίκη. Με τον περίφημο λόγο του «Περί Μυστηρίων» αντικρούει τις κατηγορίες σε βάρος του και προσπαθεί να πείσει ότι οι θρησκόληπτοι κατήγοροί του είναι εχθροί των πραγματικών συμφερόντων της πόλεως. Η απόφαση του

δικαστηρίου ήταν θάνατος (Εγκυκλ. Πάπυρος - Λαρούς - Μπριτάνικα, τομ.9,σελ.83-85)!

Ο Πρόδικος τον Κείος (5^{ος} αιών), μέγας σοφιστής και δάσκαλος της ρητορικής, καταδικάστηκε σε θάνατο με κώνειο, επειδή άσκησε κριτική στις δεισιδαίμονες πράξεις της (Λεξ. Σούδα).

Ο μέγας Πλάτων (428-347) βρισκόταν μόνιμα υπό την καχυποψία του σκοταδιστικού ιερατείου και του δεισιδαίμονος και φανατικού όχλου, διότι υπήρξε ο πιο πιστός μαθητής του μεγάλου αντιρρησία της αρχαίας θρησκείας Σωκράτη! Αναγκάστηκε μάλιστα να φύγει από την Αθήνα, διότι δεν άντεχε την καταπίεση της απίστευτης θρησκευτικής μισαλλοδοξίας. Πουλήθηκε μάλιστα και ως δούλος από φανατικούς Σπαρτιάτες δωδεκαθεϊστές. Και όταν επέστρεψε στην Αθήνα ουδέποτε ο μεγάλος σοφός συμβιβάστηκε με την λαϊκή θρησκεία και τα απαράδεκτα δρώμενά της. Ο άδικος θάνατος του αγαπημένου του δασκάλου Σωκράτη από τους παράγοντες της θρησκείας είχε γεμίσει την ψυχή του με αποστροφή προς αυτή και αγανάκτηση προς τους εκπροσώπους της ιερής! Είναι γνωστό πως σαφέστατα όρισε την έννοια του θείου ως μία αρχή, ως το «όντως ον», διότι δεν δεχόταν τα ηλίθια δόγματα περί των ψευτοθεών. Είναι γνωστό πως ουδέποτε αναφέρεται ότι είχε λάβει μέρος σε δημόσια θρησκευτική εκδήλωση και πως είχε απαγορεύσει στην Ακαδημία του κάθε θρησκευτική εκδήλωση! Στο έργο του «Πολιτεία» εξοβέλισε κυριολεκτικά το Όμηρο και τον Ησίοδο, ως λίαν επιβλαβή αναγνώσματα για την διαπαιδαγώγηση των νέων, λόγω των ανηθικότητων που προσάπτουν στους θεούς, τις οποίες μπορούν να μιμηθούν! Όταν αναφέρεται στα έργα του για τους «θεούς», σε καμιά περίπτωση δεν δέχεται την πραγματική τους ύπαρξη, αλλά τη συμβολική τους σημασία. Όταν έκανε λόγο για το θείον το ανέφερε πάντα ως «Θεόν», καταδεικνύοντας τη σαφέστατη μονοθεϊστική του πίστη!

Ο μεγάλος Αριστοτέλης (384-322) υπήρξε ο μεγάλος αντίπαλος της αρχαίας θρησκείας, συνεχίζοντας την μακρά παράδοση των επιστημόνων και φιλοσόφων. Ουδέποτε μπόρεσε ο μεγάλος σοφός να συγχρονισθεί με τις παράλογες θρησκευτικές αντιλήψεις της. Το ιερατείο κατόρθωσε να τον κατηγορήσει για αθεϊσμό και να τον καταδικάσει σε θάνατο. Ποτέ δεν του συγχώρεσε ότι είχε εκφράσει μονοθεϊκή πίστη, ως το «πρώτον κινούν ακίνητον» (1072B,30) και

επειδή είχε αποφανθεί πως «Περί των μυθικών σοφιζομένων ουκ άξιον μετά σπουδής σκοπείν» (Μεταφυσικά Β 1000^α 18-19). Είχε εκπεφρασθεί πως η καταγωγή των θεών «μυθικώς ήδη προσήκται προς την πειθώ των πολλών και προς την εις τους νόμους και το συμφέρον χρήσιν» (Μεταφ.Λ'8,1074Β 3). Τα περί θεών λεγόμενα και νομιζόμενα έλεγε πως είναι ούτε αγαθά, ούτε αληθή, αλλά τυχαία (Ποιητ.1460)! Για να αποφύγει τη θανατική καταδίκη το 322 αναγκάστηκε να εγκαταλείψει την Αθήνα και να καταφύγει κρυφά και εσπευσμένα στην Χαλκίδα (ΘΗΕ,τομ.5,στ.613).

Ο θρησκόληπτος Αγωνίδης το 319 έσυρε στα δικαστήρια για ασέβεια προς τους θεούς τον Θεόφραστο τον Εφέσιο (372-287), διάδοχο του Αριστοτέλη στο «Λύκειο», υποκινούμενος από το ιερατείο, (ΘΗΕ,τομ.6,στ.415), επειδή καταφέρθηκε κατά των ανόητων και πρωτόγονων ζωοθυσιών και της ανείπωτης δεισιδαιμονίας της αρχαιοελληνικής θρησκείας. Ο μεγάλος άνδρας στηλίτευσε με σθένος την δεισιδαιμονία των συνανθρώπων του, έγραψε μάλιστα και έργο «Περί δεισιδαιμονίας» στο οποίο περιγράφει τη ζοφερή κατάσταση που επικρατούσε στις ημέρες του (ΜΕΕ,τομ.Ι',σελ.147 και ΘΗΕ,τομ.5,σελ.604). Θεωρήθηκε σοβαρός κίνδυνος για την πόλη από του ιερείς, επισείοντας δήθεν την μήνη των θεών κατά των πολιτών, λόγω της ασέβειας του φιλοσόφου! Με τέτοιες ενέργειες τρομοκρατούσαν τον κόσμο και τον κρατούσαν όμηρο των σκοτεινών τους συμφερόντων!

Ο Αρίστιππος ο Κυρηναίος (5^{ος} αιών) έγινε στόχος του ειδωλολατρικού όχλου, διότι αρνήθηκε κάθε πίστη μεταφυσική και δίδασκε πως καμιά γνώση, εκτός του αισθητού κόσμου, έχει ουδεμία αξία. Ο πρωτοπόρος σοφός κατανόησε πως το ανθρώπινο μυαλό είναι δεκτικό των εμπειριών που διοχετεύονται σ' αυτό μέσω των αισθήσεων. Ό,τι δεν περνά μέσα από αυτές είναι αυθαίρετη υποκειμενική πίστη. Εν προκειμένω η αρχαία θρησκεία ήταν εξ' ολοκλήρου μια αυθαίρετη υποκειμενική σύλληψη, προϊόν οργιώδους φαντασίας των ποιητών. Ο μεγάλος αυτός άνδρας με τη στάση του αυτή άνοιξε το δρόμο για την συνειδητοποίηση της απόλυτης υπερβατικότητας του Θεού.

Ο Αντισθένης (414-360), ο περίφημος ιδρυτής της σχολής των Κυνικών, έγινε στόχος των θρησκόληπτων και του ιερατείου, διότι θεωρούσε την πολυθεία απλώς συμβατική, και φυσική μόνον την

μονοθεΐα και διότι πίστευε στον ένα και μόνο Θεό (Cicero de Nat.Deor.II,13). Είναι ίσως ο πρώτος σαφής μονοθεϊστής φιλόσοφος, διότι απαγκίστρωσε την έννοια του Θεού από τις φιλοσοφικές εικόνες.

Ο πλατωνικός ρήτορας και σοφιστής Κριτίας (460-404), κατηγορήθηκε για ασέβεια από το σκοταδιστικό και αντιδραστικό ιερατείο και δεινοπάθησε για τους ελέγχους του προς την δεισιδαίμονα θρησκεία και τις παράλογες και βλαπτικές πρακτικές της για το λαό και την πρόοδο. Η Ευγλωττία και προπαντός τα λογικά και επιστημονικά επιχειρήματα του σοφού άνδρα είχαν γίνει μόνιμο άγχος των ιερέων της Αθήνας (ΜΕΕ,τομ.ΙΕ',σελ.238).

Ο περίφημος μαθηματικός Θεόδωρος ο Κυρηναίος (4^{ος} αιών) Καταδικάστηκε σε θάνατο «επί ασεβεία», διότι δεν συμφωνούσε με τις γελοιότητες της αρχαιοελληνικής θρησκείας (Διογ.Λαέρτ. II,101-102). Τον ονόμασαν μάλιστα και άθεο και εχθρό της πόλεως. Μην ξεχνάμε πως οι αντιδραστικοί ιερείς των Αθηνών κατόρθωσαν να περάσουν την εξωφρενική άποψη ότι όποιος δεν πίστευε στην θρησκεία εκείνων ήταν εχθρός της πόλεως. Πλήθος ανθρώπων έχασαν τη ζωή τους ή ταλαιπωρήθηκαν επειδή δεν έσκυβαν δουλικά το κεφάλι στους αδίστακτους ιερείς της πιο αντιδραστικής και παράλογης θρησκείας της ιστορίας! Ο μαθηματικός Θεόδωρος ήταν ένας από αυτούς.

Καταδικάστηκε ακόμα σε θάνατο ο φιλόσοφος Διαγόρας ο Μήλιος (5^{ος} αιών), διότι αμφισβήτησε την ύπαρξη των ολυμπίων «θεών» και επειδή περιφρονούσε τα μυστήρια (Αριστοφ.Όρνιθες,1073). Επικηρύχτηκε μάλιστα το κεφάλι του με ένα τάλαντο! Μέχρι και προγραφές οργάνωναν οι αχρείοι και άθλιοι ιερείς των ειδώλων! Ιδού τι είδους «αξίες» κληροδότησε στην ανθρωπότητα!

Το ίδιο καταδικάστηκε και ο φιλόσοφος Στείλπων ο Μεγαρεύς για ασέβεια προς τους ανύπαρκτους «θεούς» και εξορίστηκε. Το ίδιο έγινε επίσης και με τον Βίωνα τον Κυνικό.

Καταδιώχθηκε άγρια ο περίφημος Διογένης ο Κυνικός (4^{ος} αιών) και διατελούσε σε έναν μόνιμο εξευτελισμό, κατά παρότρυνση του ιερατείου, διότι μέμφονταν τις δεισιδαίμονες αναθηματικές επιγραφές (Διογ. Λαέρτ.6,59) και διότι λοιδορούσε με κριτική διάθεση τα Ελευσίνια Μυστήρια. Πρώτα εξορίστηκε από την

πατρίδα του τη Συκεώνα και πουλήθηκε ως δούλος. Στην Αθήνα περιφρονούσε επιδεικτικά τις ανόητες θρησκευτικές τελετές και την δεισιδαιμονία του λαού. Ουδέποτε έλαβε μέρος σε θρησκευτική εκδήλωση, διότι το μεγάλο εκείνο μυαλό κατανόησε απόλυτα την ανυπαρξία των «θεών» και της σαθρότητας της θρησκείας. Ο μεγάλος φιλόσοφος με τον αιώνιο κυνισμό του είχε πει ότι ήταν παράλογο να έχει καλλίτερη τύχη μετά θάνατον ο κλέφτης Παταικίων από τον Επαμεινώνδα, μόνο και μόνο γιατί είχε μνηθεί στα Ελευσίνα Μυστήρια (M.Nilsson,όπου ανωτ.σελ.224)! Το σκοταδιστικό ιερατείο του «ιερού» της Ελευσίνας έγραψε στα μαύρα κατάστιχα τον μεγάλο σοφό άνδρα!

Ο μεγάλος τραγικός ποιητής Ευριπίδης (480-406), καταδιώχθηκε και υπέστη πλείστες ταλαιπωρίες, διότι αποφάνθηκε ότι «Δεν υπάρχουν θεοί» και ότι οι γελοίες και απαράδεκτες περί θεών διηγήσεις είναι «ποιητών δύστηνοι λόγοι» (Ευρ.Ηρακλ.Μαιν.1346). Μάλιστα είχε πει ο φωτεινός αυτός άνδρας πως «ει οι θεοί εισί κακοί, ουκ εισί θεοί» (Ευρ.Βαλερ.23), αγανακτώντας κυριολεκτικά από τις κακίες και τα πάθη που ήταν συνυφασμένο το πάνθεο της αρχαίας θρησκείας. Τα αθάνατα έργα του είναι μια αγωνιώδης προσπάθεια να ξυπνήσει τους συγχρόνους του από το βαθύ πνευματικό λήθαργο, που τον κρατούσε η σκοταδιστική θρησκεία. Έθεσε στο περιθώριο την επιρροή των «θεών» στη ζωή των ανθρώπων και εξήρε την ανθρώπινη προσπάθεια. Με οδηγό τον ορθό λόγο και την καλλιέργεια των αρετών μπορεί ο άνθρωπος να μεγαλουργήσει! Ο μεγάλος ποιητής πέθανε εξόριστος και με τραγικό τρόπο στη Μακεδονία.

Ο Διογένης ο Απολλώνιος (5^{ος} αιών) μια φωτεινή πραγματικά μορφή της αρχαίας Ελλάδος, διώχτηκε και αυτός και καταδικάστηκε επί ασεβεία. Είχε αρνηθεί ευθαρσώς την θρησκεία του δωδεκαθέου και κάθε άλλη μορφή της και προσηλώθηκε σε μια μονοθεϊστική αρχή δικής του εμπνεύσεως, την οποία συμβατικά ονόμαζε «Αέρα», και την οποία ονόμαζε λογικό ον, άπειρη και αγέννητη. Χαρακτήριζε την αρχή αυτή ως «Μέγα και ισχυρόν και αϊδιον και αθέατον και πολλά ειδός», πανομοιότυπες ιδέες περί Θεού με την χριστιανική διδασκαλία (ΜΕΕ,τομ.Θ',σελ.379)!

Ο Σπεύσιππος (395-334) καταγγέλθηκε διότι ζητούσε να ανατρέψει την πίστη στους ανύπαρκτους «θεούς» και ότι

επιχειρούσε να απελευθερώσει τον δύσμοιρο λαό από τις δεισιδαιμονίες της θρησκείας (ΜΕΕ,τομ.ΚΒ'231). Ο μεγάλος άνδρας αφήφησε την πολεμική του ιερατείου και προσπάθησε να δημιουργήσει μια νέα θρησκευτική κατάσταση. Όμως εις μάτην, η ρίζες της σκοταδιστικής θρησκείας ήταν ακόμη βαθιές.

Περιφρονήθηκε επιδεικτικά ο Επίκουρος (341-270), ο περίφημος φιλόσοφος και ιδρυτής της ηδονιστικής σχολής των Επικούρειων, διότι εξέφρασε την αντίθεσή του στην θρησκευτική πίστη των πολλών (Σενέκ. Επιστ.29,10) και διότι δίδασκε πως η πίστη στους «θεούς» είναι αποτέλεσμα φόβου (Σ. Αγουρίδη, όπου ανωτ.σελ.38). Ας σημειωθεί πως η σχολή των Επικούρειων ήταν μια από τις σφοδρότερες αντιπάλους της θρησκείας και ασκούσαν δριμύτατη κριτική κατ' αυτής.

Το ίδιο περιφρονήθηκε και ο μεγάλο ατομικός επιστήμονας Δημόκριτος (460-351) διότι αρνήθηκε την οντότητα των «θεών», ή μετέστησε αυτούς στο επέκεινα (Cicero De Deor.I,120).

Το σκοταδιστικό θρησκευτικό κατεστημένο δυσφόρησε επιδεικτικά εναντίον του πατέρα της ιατρικής Ιπποκράτη (460-375),διότι απομυθοποίησε την ιατρική επιστήμη από τις προλήψεις της δεισιδαίμονος θρησκείας. Ο σοφός ιατρός είχε καταδικάσει δριμύτατα τα μαγικά μέσα, που χρησιμοποιούσαν οι μάγοι και οι θεραπευτές ιερείς και οι άλλοι τσαρλατάνοι της θρησκείας. Είναι ο πρώτος που απέσπασε την ιατρική από τα «ασκληπιεία», δηλαδή από τα χέρια των ιερέων, των μάγων και των άλλων αγυρτών της θρησκείας και την ανήγαγε σε επιστήμη. Αποφάνθηκε ο μεγάλος επιστήμων ιατρός πως οι ασθένειες δεν είναι «θεόσταλτες», αλλά ανάγονται σε φυσικές αιτίες, η οποίες αν ανακαλυφθούν μπορούν να οδηγήσουν στην ίαση. Αυτό βεβαίως δεν έγινε χωρίς αντίδραση, τα «ασκληπιεία» ήταν μια ακόμα πηγή άγριας εκμετάλλευσης των αφελών λατρευτών της αρχαίας θρησκείας. Στο περίφημο βιβλίο του «Περί Ιερής Νόσου» αποδεικνύει ότι η επιληψία δεν είναι «θεική μανία» όπως δίδασκε το ιερατείο, αλλά φυσική νόσος (ΘΗΕ,τομ.6,στ.988)! Αξίζει να αναφέρουμε τον καταλυτικό ρόλο του Ιπποκράτη κατά τον φοβερό λοιμό, που έπληξε την πολιορκημένη Αθήνα από του Σπαρτιάτες, στα χρόνια του Πελοποννησιακού πολέμου. Ενώ στο ιερατείο και στο θρησκόληπτο πλήθος διαδραματιζόταν σκηνές αλλοφροσύνης από την αφάνταστη

δεισιδαιμονία και τις προλήψεις, αποδίδοντας το θανατικό στους θεούς, ο μεγάλος επιστήμων ιατρός επισήμανε την φυσική αιτία της λοιμώδους νόσου και εργάστηκε αποφασιστικά για την αντιμετώπισή της!

Απειλήθηκε επίσης ο μεγάλος πλατωνικός φιλόσοφος και μαθηματικός Θέων ο Σμυρναίος (2^{ος} μ.Χ. αιών) διότι αρνήθηκε τη λαϊκή πίστη της εποχής του και διότι απέδωσε στα μαθηματικά «καθαρήριο δύναμη» (ΜΕΕ,τομ.ΙΒ΄,631). Οι παιδαριώδης μύθοι της αρχαίας θρησκείας, έστω και συμβολικοί, δεν ταίριαζαν στο θείον κατά τον Θέωνα. Η αρμονία της φύσεως, μέρος της οποίας είναι οι αριθμοί και τα μαθηματικά, αποτελούν έκφραση του απρόσιτου στις ανθρώπινες αισθήσεις θείου.

Ο μέγας αστρονόμος Αρίσταρχος ο Σάμιος (320-250), ο θεμελιωτής του ηλιοκεντρικού συστήματος, καταγγέλθηκε από τον Κλεάνθη το στωικό ως ασεβής, επειδή δίδασκε ότι η γη και οι πλανήτες κινούνται γύρω από τον ήλιο και πως τα ουράνια σώματα είναι γη. Αγνοούμε την κατάληξη της δίκης (ΜΕΕ,τομ.Ε΄,σελ.496)!

Ο μέγιστος αστρονόμος όλων των εποχών Ίππαρχος ο Βιθύνιος (190-120 π.Χ.) δεν τολμούσε να εκφράσει δημόσια τις επιστημονικές του απόψεις, φοβούμενος το σκοταδιστικό ιερατείο και τους δεισιδαίμονες λάτρεις της θρησκείας. Δεν τολμούσε να δημοσιοποιήσει τα συγγράμματά του, διότι ήξερε πως τον περίμενε η τύχη του Αναξαγόρα και τα επιστημονικά βιβλία του τα περίμενε η τύχη των συγγραμμάτων του Πρωταγόρα, η πυρά! Τα έργα του δημοσιεύθηκαν μετά το θάνατό του!

Το θρησκευτικό κατεστημένο των Αθηνών, το οποίο είχε απλώσει τα πλοκάμια του επικίνδυνα στην αθηναϊκή κοινωνία των κλασικών και μετέπειτα χρόνων, καταδίωξε και έσυρε στα δικαστήρια την Ασπασία και τον Περικλή, για ασέβεια, τους πραγματικούς δημιουργούς του κλασσικού πολιτισμού, επειδή η φωτισμένη εκείνη γυναίκα ζήτησε την απελευθέρωση της γυναικών από την ατιμωτική περιφρόνησή τους και την απαγκίστρωση της κοινωνίας από την μαύρη δεισιδαιμονία (ΜΕΕ,τομ.Ε΄,846). Ο φίλος και συνεργάτης του Περικλή Δάμων εξορίστηκε και αυτός, (H.G.Wells,όπου ανωτ.σελ.255). Απορούμε, πώς είναι δυνατόν οι σύγχρονοι λάτρεις της θρησκείας που δίωξε τον δημιουργό του κλασσικού πολιτισμού, να επαίρονται ότι η θρησκεία τους

«δημιούργησε τον παγκόσμιο πολιτισμό»; Ασφαλώς πρόκειται για ασέβεια στα μεγάλα εκείνα πρόσωπα και καθαρή πνευματική τυμβωρυχία!

Το σκοταδιστικό και αντιδραστικό ιερατείο πέτυχε την καταδίκη του μεγαλύτερου καλλιτέχνη όλων των εποχών, του Φειδία (5^{ος} αιών), ενός από τους πρωταγωνιστές του αρχαιοελληνικού πολιτισμικού θαύματος! Με την κατηγορία της ασέβειας και ιεροσυλίας σύρθηκε στα δικαστήρια και ταλαιπωρήθηκε αφάνταστα. Καταδικάστηκε και υποχρεώθηκε να πει το κώνειο στη φυλακή και να πεθάνει άδοξα, εκείνος που δοξάζουν οι αιώνες για την απaráμιλλη τέχνη του! Κατ' άλλους εξορίστηκε στην Ολυμπία και ξαναδικάστηκε και εκτελέστηκε εκεί (ΜΕΕ, τομ.ΚΓ'875)! Αγνόησαν εντελώς την καλλιτεχνική του προσφορά, προς την ανθρωπότητα και προς την ίδια την αρχαία θρησκεία και τον σκότωσαν. Με πιο πρόσωπο και με πιο θράσος οι σημερινοί λάτρεις της αρχαίας θρησκείας αναφέρονται στο πρόσωπο του Φειδία;

Θύμα άγρια καταδίωξης έπεσε και περίφημη μαία και ιατρός Αγνοδίκη (4^{ος} π.Χ.αιών) μαθήτρια του ονομαστού ιατρού Ηρόφιλου. Καταγγέλθηκε και σύρθηκε στα δικαστήρια, με την ψεύτικη κατηγορία της μοιχείας. Ουσιαστικά διώχτηκε διότι η ανδροκρατούμενη αρχαία θρησκεία θεωρούσε απαράδεκτο μια γυναίκα να εκπορθεί ανδροκρατικές ενασχολήσεις. Η γυναίκα κατ' αυτήν ήταν κατώτερη από τον άνδρα, προορισμένη αποκλειστικά για το γυναικωνίτη ή το πορνείο!

Η αρχαία θρησκεία, τέλος, καταδίωξε απηνώς τους σοφιστές, οι οποίοι τόλμησαν να αμφισβητήσουν την αυθεντία της και να κριτικάρουν τις σκοταδιστικές και επιβλαβείς για το λαό πρακτικές της. Αυτή καταδίωξε άγρια τους κυνικούς φιλοσόφους οι οποίοι με τον χαρακτηριστικό κυνισμό τους ασκούσαν κριτική στις απαράδεκτες διδασκαλίες της για το θείον και τις παράλογες τελετουργίες της. Το ίδιο καταδίωξε με μανία τους στωικούς, επικούρειους και σκεπτικούς φιλοσόφους επειδή επιχειρούσαν να απαγκιστρώσουν το λαό από τη σκοτοδίνη της ειδωλολατρίας.

Άλλοι διωγμένοι, η φονευμένοι αναφέρονται οι: Ανάξαρχος ο Αβδηρίτης, Καλλισθένης ο Ολύνθιος, Δημήτριος ο Κυνικός, ο Μουσώνιος Ρούφος, ο Θεόδοτος ο Σάμιος και πάμπολλοι άλλοι.

Αυτά είναι ελάχιστα σταχυολογημένα δείγματα από τις άπειρες και διαχρονικές κακουργίες της αρχαίας ελληνικής θρησκείας κατά του λαού, της επιστήμης και του Έθνους. Η αρχαία θρησκεία ήταν από τη φύση της απάνθρωπη, διότι θεωρούσε a priori τον άνθρωπο εχθρό των «μακάριων και αθάνατων θεών»! Ζητούσε δια των σκοτεινών ιερέων της τυφλή υποταγή των ανθρώπων στα «θελήματα» των «θεών». Ζητούσε αναγκαστική λατρεία των «θεών». Όσοι δε συμμορφώνονταν κινούσαν τη μήνη των «θεών» και καταγγέλλονταν από τους ιερείς ως εχθροί των πόλεων. Οι ιερείς δίδασκαν πληθώρα ηλιθίων μύθων, σύμφωνα με τους οποίους πρόσωπα του παρελθόντος, που αμελούσαν να αποδώσουν λατρεία στους «θεούς» τιμωρούνταν παραδειγματικά. Ας διαβάσει κάποιος τα κατώματα της Αρτέμιδος, της Αφροδίτης και του Απόλλωνα για την αμέλεια της λατρείας τους! Η ελευθερία ήταν άγνωστη έννοια για την αρχαία θρησκεία!

Σύγχρονοι παραχαράκτες της ιστορίας θέλουν να μας επιβάλλουν την ψευδή άποψη ότι δήθεν τους διωγμούς των φιλοσόφων περί αθεΐας, τις έκανε η πολιτεία και πως η θρησκεία ήταν αμέτοχη σε αυτά τα εγκλήματα. Τίποτε δεν είναι ψευδέστερο από αυτό. Τις διώξεις τις έκανε η πολιτική εξουσία, με εντολή της θρησκείας, η οποία βρισκόταν πάντα πίσω από κάθε εξουσία! Απόδειξη αυτού η δράση του διαβόητου αρχιερέα και μάντη στην Αθήνα Διοπίθης, ο οποίος με το πολυπληθές και αργόσχολο ιερατείο του παρακολουθούσε τα λεγόμενα των φιλοσόφων και όταν έκρινε ότι αυτά ερχόταν σε αντίθεση με τις θρησκευτικές αντιλήψεις τους κατήγγειλε στις πολιτικές αρχές ως ασεβείς και απαιτούσε την παραδειγματική τιμωρία τους, που ήταν κατά κανόνα θάνατος!

Τι έχουν να απαντήσουν οι εκούσιοι διαστρωφείς της ιστορικής αλήθειας «αρχαιολάτρες» για όλες αυτές τις διώξεις των επιστημόνων και φιλοσόφων; Επιμένουν στην κακόβουλη και ανιστόρητη άποψή τους πως η αρχαία θρησκεία είναι «το βάθρο του παγκόσμιου πολιτισμού»; Το μόνο σίγουρο είναι πως θα τρίζουν από αγανάκτηση τα κόκαλα όλων των προαναφερόμενων επιφανών προγόνων μας, στην επιμονή των νεοπαγανιστών να αναβιώσουν την αρχαία θρησκεία, ο οποία τους καταδίωξε άγρια και μαζί τους καταδίωξε την επιστήμη, την πρόοδο και τον πολιτισμό!

ΙΕΡΟΣ ΝΑΟΣ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ